

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 28 0 Rs 076780 23 Rsž
Tuzla, 13.07.2023. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Lekić, kao predsjednika vijeća, Šejle Kamberović Hadžiefendić i Edina Buljubašića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.H. iz G., ulica ..., koga zastupaju punomoćnici Sanela Džanić i Amela Pejdah, advokati iz Tuzle protiv tužene Federacije Bosne i Hercegovine, Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova, Federalne uprave policije Sarajevo, koju zastupa punomoćnica A.I.K., zaposlenica tužene, radi zaštite od diskriminacije, poništenja rješenja i ostvarivanja drugih prava iz radnog odnosa, vrijednost spora 1.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja, podnesenoj protiv presude Općinskog suda u Gradačcu broj 28 0 Rs 076780 21 Rs od 20.02.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.07.2023. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, stavom prvim izreke, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je traženo da se utvrdi da je tužena povrijedila pravo tužitelja na jednako postupanje, odnosno da je izvršila posrednu diskriminaciju prema tužitelju, a u odnosu na S.Z., S.B., S.Š.; M.H., D.L., E.M., policijske službenike MUP-a TK, D.S., J.H., I.K., A.Đ., H.B., Č.S., D.D., B.M., N.Č., M.L., A.S., M.V., Z.K., R.S., H.P., N.K., N.F., M.Đ., T.Č., Š.Č., N.H., H.Š., J.I., Z.V., M.N., H.Dž., Dž.M., Z.V., policijske službenike drugih kantona u Federaciji BiH, kojima je privremeni eksterni premještaj produžen na period od još 4 godine, na način što je, bez izvršene provjere i utvrđenja da li postoji stvarna potreba za produženjem privremenog eksternog premještaja tužioca na period od još maksimalno 4 godine, odnosno do najkasnije 17.10.2024. godine, donijela Rješenje zamjenika direktora Federalne uprave policije, broj: 09-19/1-30-2-454 od 17.09.2020. godine, koje je potvrđeno Rješenjem Policijskog odbora za policijske službenike FBiH, broj: PO-114/20 od 18.01.2021. godine, a kojim tužiocu prestaje privremeni eksterni premještaj u Federalnoj upravi policije sa danom 17.10.2020. godine i da se obaveže tužena da, u cilju otklanjanja utvrđene diskriminacije, donese odluku kojom će pokrenuti i završiti proceduru privremenog eksternog premještaja tužitelja iz Uprave policije Tuzlanskog kantona u Federalnu upravu policije Sarajevo na period do 4 godine, na upražnjenu poziciju koja odgovora činu tužioca, a da se ponište, kao nezakonita, Rješenje zamjenika direktora Federalne uprave policije, broj: 09-19/1-30-2-454 od 17.09.2020. godine i Rješenje Policijskog odbora za policijske službenike F BiH, broj: PO-114/20 od 18.01.2021. godine, te da se obaveže tužena da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Stavom drugim izreke odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv navedene presude žali se tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom kao u žalbi.

U odgovoru na žalbu tužena predlaže da Kantonalni sud u Tuzli istu odbije kao neosnovanu.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi i razloga iz člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio da žalba nije osnovana iz sljedećih razloga:

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja za zaštitu od diskriminacije, nastale donošenjem rješenja tuženog broj 09-19/1-30-2-454 od 17.09.2020. godine, kojim je tužitelju prestao privremeni eksterni smještaj u ovom organu sa danom 17.10.2020. godine, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem Policijskog odbora za policijske službenike FBiH broj PO -1147/20 od 18.01.2021. godine, koji zahtjev je tužitelj zasnivao na činjeničnim tvrdnjama da je tužena povrijedila njegovo pravo na jednako postupanje u odnosu na ostale policijske službenike navedene u tužbenom zahtjevu, na način što je bez izvršene provjere i utvrđenja da li postoji stvarna potreba za produženjem privremenog eksternog premještaja tužitelja, na period još od maksimalno četiri godine, donijela sporno rješenje.

Prema razlozima ožalbene presude i stanju u spisu slijedi da je prvostepeni sud ocjenom izvedenih dokaza u relevantnom utvrdio da je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena blagovremeno, dana 10.06.2021. godine, i to u roku iz člana 13. stav 4. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ 59/09 i 66/16, u daljem tekstu: ZZD) i da tužitelj nije u toku postupka izveo dokaze koji ukazuju na postojanje diskriminacije, s pozivom na odredbu člana 65. Zakona o policijskim službenicima („Službene novine FBiH“, broj 27/05, 70/08, 44/11 i 13/18), jer se diskriminacija može utvrditi samo ako je povrijeđena obaveza postupanja ili određeno pravo, a da u konkretnom slučaju, prema navedenoj zakonskoj odredbi, privremeni eksterni premještaj ne može trajati duže od četiri godine, a može se obnoviti u drugom uzastopnom periodu, s tim da tužena nije imala obavezu da tužitelju obnovi privremeni eksterni premještaj iz kojeg razloga tužitelj nije mogao biti diskriminisan.

Kako se u konkretnom slučaju radi o tužbi radi zaštite od diskriminacije, to se pri odlučivanju o tužbenom zahtjevu tužitelja prije svega i imala cijeniti blagovremenost podnesene tužbe i to sa aspekta regulative odredbe člana 12. Zakona o radu („Službene novine FBiH“, broj 26/16 i 89/18), kojom je u stavu 1. propisano da u slučajevima diskriminacije u smislu odredaba ovog Zakona radnik, kao i lice koje traži zaposlenje mogu od poslodavca zahtijevati zaštitu u roku od 15 dana od dana saznanja za diskriminaciju, a stavom 2. je propisano da ako poslodavac u roku od 15 dana od dana podnošenja zahtjeva iz prethodnog stava ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljem roku od 30 dana podnijeti tužbu nadležnom sudu, jer se navedena odredba člana 12. Zakona o radu, kao odredba materijalnog prava, ima smatrati specijalnom odredbom u pogledu rokova za zaštitu prava radnika i lica koja traže zaposlenje za ostvarivanje zaštite po osnovu diskriminacije u odnosu na izmijenjenu odredbu člana 13. stav 4. ZZD,

kojom je propisano da rok za podnošenje tužbe na osnovu člana 12. tog zakona iznosi 3 godine od dana saznanja o učinjenoj povredi prava, a najkasnije 5 godina od dana učinjene povrede prava. Ovo iz razloga što se radi o dva važeća zakona, koja su javno objavljena i svima dostupna, te gdje se u oba slučaja vodi računa o vremenu saznanja za diskriminaciju, za koji je vezan početak roka za podnošenje tužbe radi zaštite od diskriminacije, u kom pogledu se ZZD ima smatrati općim zakonom koji se primjenjuje kod utvrđivanja diskriminacije u svim poljima ljudskog života, dok se odredba člana 12. Zakona o radu, a koja govori o diskriminaciji u radnim odnosima i kod zasnivanja radnih odnosa po osnovu konkursa, ima smatrati specijalnom odredom koja reguliše pitanje podnošenja antidiskriminacijske tužbe po tom osnovu, a koji stav je izražen i u odluci Vrhovnog suda FBiH broj 65 0 Rs 647009 22 Rev od 29.09.2022. godine.

Stoga, kako se u ovoj pravnoj stvari podnesena tužba tužitelja radi zaštite od diskriminacije nastale, prema navodima tužitelja, donošenjem rješenja tuženog broj 09-19/1-30-2-454 od 17.09.2020. godine, kojim je tužitelju prestao privremeni eksterni smještaj u ovom organu sa danom 17.10.2020. godine, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem Policijskog odbora za policijske službenike FBiH broj: PO-114/20 od 18.01.2021. godine, kojeg je tužitelj, prema stanju u spisu primio u januaru 2021. godine, kako je to u toku postupka tvrdio tuženi, a koji navod ni tužitelj nije izričito osporio, to slijedi da je u navedenoj činjeničnoj situaciji tužba tužitelja od 10.06.2021. godine podnesena nakon proteka zakonom propisanim roka od 30 dana iz člana 12. stav 2. Zakona o radu. U takvoj procesnoj situaciji prvostepeni sud je propustio da primjenom odredbe člana 98. stav 1., u vezi sa članom 67. stav 1. tačka 2. ZPP tužbu tužitelja odbaci, pa kako je žalbu u ovoj pravnoj stvari podnio samo tužitelj to je valjalo, primjenom principa zabrane reformatio in peius iz člana 230. ZPP, prvostepenu presudu potvrditi, koji stav je izražen i u odluci Vrhovnog suda Federacije BiH Gž-23/04 od 06.05.2004. godine.

Kako tužitelj nije uspio sa žalbom to mu ne pripada pravo na troškove prvostepenog postupka, zbog čega je valjalo prvostepenu presudu potvrditi i u odluci o troškovima postupka sadržanom u stavu drugom izreke, koja se u ovom dijelu smatra rješenjem, u smislu člana 235. tačka 2. ZPP, niti tužitelju pripada pravo na troškove žalbenog postupka, zbog čega je donesena odluka kao u stavu drugom izreke ove presude, u smislu člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Smiljana Lekić, s.r.